

tingets Fører, Konsejlspræsidenten til Stede, og ikke saa mange Højremænd — de have overhovedet holdt sig lidt fornemt tilbage i denne Tid — antager jeg, at vi kunne, jeg vil ikke sige muntre os lidt, men tage en lille venlig Afsted med dette Forslag foreløbig; vi saa det til visse ikke at se i den Skikkelse igen. Vi maa jo gaa videre i Indrømmelser til den, der raader over dette Forslags Skæbne — det gør ikke Flertallet her eller nogen af de Herrer — som sagt, saa mente jeg, at ogsaa jeg vilde sige et Par Ord. Jeg vil da først fra mit lille Mindretals Standpunkt her i Salen udtale min Erkendtlighed for den Maade, hvorpaa den Debat er ført fra deres Side, som staa paa de samme Betragtninger overfor Forslaget som jeg. Den har givet mig et levende Indtryk af, at de Herrer Forslagsstillere ville just ikke komme til at gaa en helt torenfri Vej i det Afnit af Forhandlingspolitikken, som de Herrer Forslagsstillere nu ere slaaede ind paa, og det glæder mig. Jeg antager ogsaa, at det er Debattens egentlige Djemed at vise, at en Sag ikke er afgjort dermed, at noget udenfor denne Sal er blevet forberedt og besluttet. (Afbrydelse af N. Sørensen). Hvor, af hvem og hvorledes den er forberedt, det kender jeg ikke noget til, jeg kender kun de to Forslagsstillere, men jeg kan tale om, at der maa være forberedt Beslutninger; thi de ligge paa Bordet, og jeg vil derfor bede det ivrige og hidstige Medlem fra Kallundborg (N. Sørensen), om at lade mig staa i Fred, thi ellers har jeg ogsaa Lov til at se lidt ind til ham; hverken hans Politik i Almindelighed eller hans Toldpolitik er usaalrig, saa han skal ikke være saa hidstig med at afbryde mig. Jeg siger altsaa, at jeg mente, at Hensigten med denne Debat maa vel være at vise, at nu synes der at være et aldeles overvældende Flertal, for hvilket alt vil hensmuldre, et Flertal, der staaar paa denne nye, store Akt, denne store Skat til det provisoriske Ministerium. Der er først Chefen, den højtærede Konsejlspræsident, saa er der Høire, efter hvad man kan skønne. Det har nogle skønne Dnsfer ved Siden af, det har man mærket, saavidt det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) var Ordfører for dem. Men det bliver man nok enig om. De skulle jo lade, som om de ikke ere helt tilfredse, det forstaaer jeg nok. Og saa er der dette store enige Flertal her i Salen, hvis Enighed dog er for Sagens Skyld falden lidt for Bryttet. Dette store overvældende Flertal staaar paa Lovforslaget, og vi andre, vi, der i denne Henkørende ønske at fastholde Benstres gamle Stade, som vi

have staaet paa i 18 Aar, med de Endringer, som Tidsforholdene kræve, vi ere jo kun et Mindretal. Og alligevel have vi faaet en Mundsmag paa, mine Herrer, at saa strygende gaar det ikke med den nye Maade at forhandle paa, som De maaske have troet. De have lagt an paa, det nytter ikke at nægte det — i vor Ferie i den Grad at overvømme Landet med Lovprisning over dette lille Lovforslag, at De troede, at ingen af os, som lyttede dertil, vovede at have en anden Mening end den, man saaledes har fabrikeret efter Mønster herfra om den Sag. Og hvis man kan tro adskillige Talere, lever man endnu i den Indbildning, at saaledes vil det blive Lov, og saaledes vil Landet stille sig overfor det Spørgsmaal, der her er forhandlet. Landet vil gribes deraf med en Varme, en Svrighed og Hidstighed, som selve Frihedsspørgsmaalet, Grundlov eller ikke Grundlov, aldrig har opvarmet til. Enhver vil forstaa, at der er andre Ting med i Spillet der, og det skal nok blive klart, om ikke længe skal den kunstige Rús af Ustatten nok gaa over, saa de skulle komme til at se, hvad der ligger bag ved hele denne Manøvre. Det har jeg dog ikke haft noget imod at udtale i Aften, at den nye Era, der er begyndt under Ministeriets og Højres Betsignelse, vil ikke kunne fortsættes heri Salen uden afgjort Modstand og heller ikke omkring i Landet. Vi kende særdeles godt de Røster omkring i Landets Blade, der tale, som om de straks vare færdige — enten de nu have faaet det tilsendt, eller det er sket ved Selvovertjelse — færdige med Bedømmelsen af dette Spørgsmaal, Røster fra Berjoner, som maaske ellers aldrig have fulgt med vor Toldpolitik. Vi lade os ikke forbavse eller forundre af dem, vi have set dem sluge større Kameler før, vi have set de samme Blade springe omkring fra at være de ivrigste Modstandere af Ministeriet til at blive Forhandlingsmænd under den Form, at det hele nu skulde gaa, som om der ikke var noget provisorisk Ministerium. Den Standhaftighed har jeg lært at kende, den knusende Alvor, der er i saadanne offentlige Lederes Betragtninger. Anskuelser og Opfattelser. Den Standhaftighed kende vi af Erfaringen. Og je vi os om her i Salen, saa vil jeg sige, at naar jeg hører disse kraftknusende Udtalelser f. Eks. fra den vældige Hærfører fra Nsiens (Bernsen), saa har heller ikke det nogen aldeles ødelæggende Indflydelse paa mit Humør. Dværtimod, jeg har jo kendt det ærede Medlem, og hans Livs forskellige politiske Facer har jeg regnet ud; jeg har saa godt navigeret hans politiske Livs Sejlsads, at jeg ikke lader mig forstyrre